

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Lucií Vobrovou ve věci

žalobce: **[Jméno a Příjmení]**, [Místo], Německo
zastoupeného advokátem JUDr. Michaelem Mannem
se sídlem 34, 517 61 Bartošovice v Orlických horách

proti

žalované: **Nakladatelství Christianitas s.r.o.**, IČO: 08761299
se sídlem Rybná 716/24, 110 00 Praha
zastoupené advokátem JUDr. Tomášem Nielsenem
se sídlem Radhošťská 1942/2, 130 00 Praha

o zásahu do autorských práv

takto:

I. Žalovaná je povinna zdržet se propagace, nabídky, distribuce a prodeje knihy *[Název 2]*, ISBN [Číslo].

II. Žalovaná je povinna stáhnout z trhu a zničit všechny výtisky knihy *[Název 2]*, ISBN [Číslo].

III. Žalovaná je povinna zveřejnit na svých webových stránkách a na svém facebookovém profilu po dobu jednoho měsíce omluvu: „*Nakladatelství Christianitas s.r.o. se omlouvá [Jméno a Příjmení] [NÁZEV 3] za porušení jeho autorských práv k jeho knize [Název 1], kterou nedovoleně vydalo v českém překladu pod názvem [Název 2].*" Ve zbývajícím rozsahu požadované omluvy se žaloba zamítá.

IV. Žaloba s tím, aby byla žalovaná povinna zaplatit žalobci přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 10 000 EUR, se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.S.

V. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 26 996,50 Kč, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Michaela Manna, do 3 dnů od právní moci rozsudku.

VI. Žalobce je povinen zaplatit České republice náklady státu – svědečné ve výši 804,48 Kč, na účet Městského soudu v Praze, do 3 dnů od právní moci rozsudku.

VII. Žalovaná je povinna zaplatit České republice náklady státu – svědečné ve výši 2 413,39 Kč, na účet Městského soudu v Praze, do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou ze dne 17. 4. 2025 domáhal ochrany svých autorských práv vyplývajících z jeho autorství ke knize *[Název 1]*, poprvé vydané v roce 1997 nakladatelstvím Rex Regum v Rakousku. Žalovaná v rámci své podnikatelské činnosti vydala v roce 2024 knihu s názvem *[Název 2]*. Tuto knihu žalovaná rozšiřuje, prodává a inzeruje. Žalobce tvrdí, že kniha vydaná žalovanou je českým překladem jeho původně německy napsané knihy *[Název 1]*. Sama žalovaná tuto skutečnost ani nezastírá, neboť inzerce knihy výslovně uvádí žalobce jako autora díla. Žalovaná nechala jeho knihu přeložit do češtiny a následně ji vydala bez jeho souhlasu, čímž dochází k porušení jeho autorských práv. Žalobce vyzval žalovanou k nápravě a stažení knihy z prodeje, což však žalovaná odmítla.

2. Žalobce v roce 2006 dal své svolení francouzským dominikánům z kláštera [Název 4] k tomu, aby jeho knihu přeložili do francouzštiny a přizpůsobili francouzským poměrům. V žádném případě s tímto povolením překladu do francouzštiny nebylo spojeno povolení dát tento text dále k dispozici pro vydávání v jiných jazycích.

3. Žalovaná navíc dílo žalobce upravila a pozměnila, a to z pohledu žalobce krajně necitlivým způsobem, který je v naprostém rozporu s úmysly, které při psaní knihy měl. Žalovaná český překlad žalobcova díla, jehož ústředním tématem jsou teologické a věroučné otázky, zjevně nenechala vůbec, anebo jen nedostatečně, teologicky prověřit, čemuž nasvědčují některé nevhodné, teologicky neseriózní pojmy. Dále žalovaná svévolně provedla neschválené změny v samotném textu knihy, s nimiž žalobce není vůbec srozuměn. Do knihy pak připojila i doslov, v němž obviňuje [NÁZEV 3], jehož je žalobce členem, z toho, že se zpronevěřili ideálu svého zakladatele a odchýlili se od správné cesty. Tato kapitola je zcela v rozporu s žalobcovým přesvědčením a úmysly a představuje skutečné zneužití jeho knihy. Proto tento dodatek považuje žalobce též za poškození své dobré pověsti věrného kněze [NÁZEV 3].

4. Žalobce uvedl, že vydáváním knihy bez jeho svolení došlo k porušení jeho autorských práv. Žalovaná se snaží vytvořit zdání, že vydala jiné než žalobcovo dílo, a sice že vydala knihu vytvořenou francouzskými dominikány v roce 2006 se souhlasem žalobce. Sporná kniha vydaná žalovanou je až na drobné výjimky českým překladem francouzského vydání jeho knihy. Samotní francouzští dominikáni žádné nové dílo nevytvořili, o čemž svědčí i to, že žalovaná uváděla na svém díle žalobce jako autora.

5. K požadovanému zadostiučinění v penězích žalobce uvedl, že žalobce je v tradičně katolických kruzích po celé Evropě velmi dobře zavedenou značkou. Jeho *[Název 1]* je známou a populární knihou. Dodatek v knize žalované spolu s výše zmíněnými neschválenými vsuvkami do vlastního

textu knihy je způsobilý poškodit jeho dobrou pověst věrného kněze [NÁZEV 3] i samotného [NÁZEV 3]. Zadostiučinění ve formě omluvy proto žalobce nepovažuje za dostačující.

6. Žalovaná se žalobou nesouhlasila a navrhovala její zamítnutí. Uvedla, že kniha *[Název 2]* není překladem původně německy psané knihy žalobce *[Název 1]*, nýbrž se jedná o překlad knihy francouzských dominikánů z kláštera [Název 4], kteří původní text žalobcovy knihy přeložili do francouzštiny, upravili a rozšířili jej zhruba dvojnásobně. Obsah i rozsah obou textů se zcela zásadním způsobem liší. Jedná se tedy o různá díla, byť na sebe do jisté míry navazující. Ke zpracování původního textu přitom francouzští autoři měli souhlas žalobce. Na text, který žalobce napadá, je tedy potřeba pohlížet jako na nové autorské dílo.

7. Žalovaná netvrdí, že by česká kniha (která je překladem francouzského originálu) nijak nesouvisela s německou knihou žalobce. Má však za to, že překlad knihy z francouzského originálu vytvořila a šíří oprávněně, když k tomu získala souhlas francouzských autorů. Ti přitom měli souhlas žalobce s tím, aby umožnili toto dílo překládat i do dalších jazyků.

8. Žalovaná nesouhlasí ani s tím, že by jakkoliv neoprávněně zasáhla do osobnostních práv žalobce. Kniha žalobce není uměleckou beletrií nebo jakousi formou propagace kněžského bratrstva. Je to kritické pojednání o vývoji v rámci církve. Žalobce tedy jistě mohl a musel předpokládat, že jeho kritické pojednání vyvolá diskusi. Je navíc zřejmé, že žalobci nevadí ani tak kniha jako taková, ale její doslov, který (jak je u něj transparentně uvedeno) vytvořil tým žalované. Doslov přitom není polemikou s textem žalobce, ale popisuje události, k nimž došlo po době, jíž se žalobce ve své knize věnoval, z nichž v podstatě vyplývá určitý odklon kněžského bratrstva od původní věrouky jeho zakladatele.

9. Žalovaná nezpochybňuje, že vznikem díla francouzských dominikánů nejsou dotčena práva žalobce k dílu, které je v určitém rozsahu součástí francouzské knihy. Pokud však autor původního díla (žalobce) dovolil autorovi nového díla (vzniklého zpracováním a překladem, tedy francouzským dominikánům), aby umožnil třetím osobám jeho dílo překládat a vydávat, pak tím jeho ochrana končí. Žalobce není aktivně legitimován k tomu, aby brojil proti jiným částem knihy než těm, jejichž je autorem. Ve vztahu k nim však neprokazuje jakoukoliv újmu. Oprávněný kritický názor nemůže představovat zásah do práv žalobce.

10. Soud ve věci provedl dokazování a vzal za prokázaný následující skutkový stav:

11. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobce je autorem knihy *[Název 1]*, udělil souhlas francouzským dominikánům k překladu této knihy, ti knihu žalobce přeložili do francouzského jazyka, rozšířili ji o některé pasáže a vydali ve francouzštině.

12. Dále bylo nesporné, že žalovaná vydala knihu s názvem *[Název 2],* která vznikla překladem knihy francouzských dominikánů do češtiny. Jako autor knihy byl původně uveden žalobce, následně autor neuveden. Žalovaná do knihy přidala některé své poznámky pod čarou a doslov nakladatele, v němž vyjádřila svůj názor na události, k nimž došlo po době, jíž se žalobce věnoval ve své knize.

13. Dne 7. 1. 2025 vyzval žalobce žalovanou k nápravě porušení jeho autorských práv a jeho dobré pověsti s tím, že žalované neudělil souhlas s překladem jeho díla do českého jazyka a s jeho zveřejněním. Žalovaná v odpovědi ze dne 6. 2. 2025 uvedla, že dílo žalované vzniklo překladem zpracovaného díla francouzských dominikánů, kteří měli souhlas žalobce k překladu jeho díla. Má proto za to, že do autorských práv žalobce nijak nezasáhla.

14. Žalovaná následně emailovou korespondencí s [Osoba 1] a [Osoba 2] (dále jen „francouzští dominikáni“) dokládala, že jí byl udělen souhlas francouzských dominikánů k překladu jejich díla do českého jazyka, že se tudíž nejedná o dílo žalobce. Dále francouzští dominikáni v emailové zprávě uvedli, že francouzská verze je dvakrát obsáhlejší než originál a její vydání bylo schváleno žalobcem.

15. Z výpovědi žalobce soud zjistil, že je pravdou, že francouzským dominikánům udělil souhlas k překladu svého díla do francouzštiny i k úpravě některých pasáží, oni s ním veškeré úpravy konzultovali a žalobce vydání knihy odsouhlasil. Nikdy jim ale neudělil souhlas k tomu, aby knihu vydali v dalších jazycích. I k ostatním překladům uděloval žalobce souhlas, nikdy jej ale neudělil k českému překladu, nevěděl, že kniha v češtině vyšla. V české knize jsou značné rozdíly, nejvíc se žalobce dotýká doslov, který jej staví do role, že bratrstvo napadá a kritizuje, což není pravdou. Žalobce psal knihu jako člen bratrstva, chtěl bratrstvo obhajovat, v českém překladu to ale působí, jako by na něj útočil a nebyl mu věrný. Kniha se tedy prodává nejen bez jeho souhlasu, ale jsou v ní i věci, které žalobce neschválil. I u francouzské verze je žalobce uveden jako autor, kniha vyšla pod jeho jménem. Žalobce kněžské bratrstvo vnímá jako svou rodinu, jakékoliv útoky na bratrstvo se ho osobně dotýkají. Francouzská verze vznikla zpracováním žalobcova díla, dominikáni do ní přidali některé pasáže, ale do textu žalobce nijak nezasahovali. Žalobce nepíše knihy proto, aby na nich vydělával, žádné podmínky o penězích domluveny nebyly. U vložených pasáží v závorkách není uvedeno, že by je nepsal žalobce, přestože nevyjadřují jeho názor.

16. Z výpovědi svědka [Osoba 3] soud zjistil, že je členem kněžského bratrstva, rozumí česky, německy i francouzsky. Při porovnání všech verzí žalobcovy knihy zjistil, že došlo k doplnění některých textů v závorkách, ale není zde uvedeno, že je nepsal sám autor knihy. Žalobci jsou zde podsouvány ideje, které jej velmi poškozují, tyto názory ho mohou zdiskreditovat před posluchači, odbornou veřejností i katolickou církví. I překlad vnímá svědek v některých částech jako velmi nepřesný, což dělá ze žalobce někoho, kdo se se nevyzná v materii a vede to k jeho zesměšňování v očích veřejnosti.

17. Rovněž i svědek [Osoba 4] uvedl, že český překlad díla není na dostatečně odborné úrovni, neprošel odbornou teologickou korekturou a staví žalobce do špatného světla. V textu jsou navíc i dodatky, které nebyly schváleny a nevyjadřují názory žalobce. Například poznámka týkající se svěcení biskupů je pochybná a v rozporu s postoji celého bratrstva a bratrstvo poškozuje ve vztahu k České biskupské konferenci i k římskokatolické církvi. Dodatek knihy je sice oddělen, ale staví bratrstvo do zrádcovské pozice k církvi, žalobce nevybíravým způsobem dehonestuje.

18. Další provedené důkazy soud nehodnotil, neboť z nich učiněná zjištění neměla vliv na učiněné právní závěry.

19. Podle § 12 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb. Autorský zákon má autor právo své dílo užít v původní nebo jiným zpracované či jinak změněné podobě, samostatně nebo v souboru anebo ve spojení s jiným dílem či prvky a udělit jiné osobě smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva; jiná osoba může dílo užít bez udělení takového oprávnění pouze v případech stanovených tímto zákonem.

20. Podle § 40 odst. 1 AutZ má autor právo své dílo užít v původní nebo jiným zpracované či jinak změněné podobě, samostatně nebo v souboru anebo ve spojení s jiným dílem či prvky a udělit jiné osobě smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva; jiná osoba může dílo užít bez udělení takového oprávnění pouze v případech stanovených tímto zákonem.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.S.

21. Podle § 2 odst. 4 AutZ předmětem práva autorského je také dílo vzniklé tvůrčím zpracováním díla jiného, včetně překladu díla do jiného jazyka. Tím není dotčeno právo autora zpracovaného nebo přeloženého díla.

22. Podle § 40 odst. 1 AutZ autor, do jehož práva bylo neoprávněně zasaženo nebo jehož právu hrozí neoprávněný zásah, může se domáhat zejména

    b) zákazu ohrožení svého práva, včetně hrozícího opakování, nebo neoprávněného zásahu do svého práva, zejména zákazu neoprávněné výroby, neoprávněného obchodního odbytu, neoprávněného dovozu nebo vývozu originálu nebo rozmnoženiny či napodobeniny díla, neoprávněného sdělování díla veřejnosti, jakož i neoprávněné propagace, včetně inzerce a jiné reklamy,
    d) odstranění následků zásahu do práva, zejména
    1. stažením neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla nebo zařízení, výrobku nebo součástky podle § 43 odst. 2 z obchodování nebo jiného užití,
    2. stažením z obchodování a zničením neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla nebo zařízení, výrobku nebo součástky podle § 43 odst. 2,
    3. zničením neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla nebo zařízení, výrobku nebo součástky podle § 43 odst. 2,
    4. zničením nebo odstraněním materiálů a nástrojů použitých výlučně nebo převážně k výrobě neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla nebo zařízení, výrobku nebo součástky podle § 43 odst. 2,
    e) poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu, zejména
    1. omluvou,
    2. zadostiučiněním v penězích, pokud by se přiznání jiného zadostiučinění nejevilo postačujícím; výši peněžitého zadostiučinění určí soud, který přihlédne zejména k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k zásahu do práva došlo; tím není vyloučena dohoda o narovnání.

23. Po provedeném dokazování soud zhodnotil provedené důkazy a dospěl k závěru, že žaloba je v převážné části důvodná. V řízení nebylo sporu o tom, že žalobce je autorem knihy *[Název 1]*, francouzským dominikánům udělil souhlas k překladu této knihy do francouzského jazyka, před vydáním jejich knihu revidoval. Následně žalovaná vydala knihu s názvem *[Název 2],* která vznikla překladem knihy francouzských dominikánů do češtiny. Do této knihy vložila některé své poznámky a doslov nakladatele. Kniha byla přeložena z francouzštiny na základě souhlasu francouzských dominikánů.

24. Soud považoval za nadbytečné zadávat ve věci znalecký posudek na určení, zda došlo k zásahu do autorských práv žalobce, tedy zda české vydání knihy je odvozeným dílem od původního díla žalobce, neboť i z tvrzení žalované jednoznačně vyplynulo, že jí vydaná kniha je odvozeným dílem od autorského díla žalobce *[Název 1],* neboť se jedná o český překlad knihy francouzských dominikánů, kteří přeložili dílo žalobce do francouzštiny a doplnili ho o některé pasáže, čímž vzniklo nové odvozené dílo. Rovněž pak i dílo žalované, které je překladem knihy francouzských dominikánů doplněné o některé poznámky pod čarou a doslov, je novým autorským dílem žalované, vzniklé zpracováním původního díla žalobce. Ostatně i žalovaná uváděla na obalu své knihy jako autora žalobce. Jak vyplývá ze shora citovaného ustanovení autorského zákona, předmětem práva autorského je rovněž dílo vzniklé tvůrčím zpracováním díla jiného, včetně překladu díla do jiného jazyka. Tím však není dotčeno právo autora zpracovaného nebo přeloženého díla, v daném případě tedy žalobce.

25. Soud se proto dále zabýval otázkou, zda žalovaná měla souhlas se zpracováním žalobcova autorského díla či nikoliv. Žalovaná tvrdila, že jí byl souhlas k českému překladu udělen francouzskými dominikány. Žalovaná skutečně v řízení prokázala, že jí francouzští dominikáni udělili souhlas k překladu jejich knihy do českého jazyka. Vzhledem k tomu, že dílo francouzských dominikánů je odvozeným dílem od díla žalobce, musela by žalovaná zároveň prokázat, že francouzští dominikáni měli souhlas žalobce k překladu jejich díla do dalších jazyků. Toto však žalovaná neprokázala. Žalovaná v řízení ani netvrdila, že by existovala nějaká písemná licenční smlouva mezi žalobcem a francouzskými dominikány. Co se týká případné ústní licenční smlouvy, pak žalovaná v řízení existenci takové licenční smlouvy ani netvrdila, resp. netvrdila, kdy, kde a kým měla být taková smlouva uzavřena, co bylo jejím obsahem a jaké byly další podmínky této smlouvy. Pokud žalovaná odkazovala pouze na případný výslech svědků (francouzských dominikánů), soud považoval jejich provedení za zcela nadbytečné, neboť chybějící skutková tvrzení nelze nahradit výpovědí svědků. Navíc pak sám žalobce ve své výpovědi uvedl, že francouzským dominikánům nikdy žádný souhlas k překladu svého díla do dalších jazyků neudělil, soud nemá důvod tomuto tvrzení nevěřit, neboť již z toho, jakým způsobem žalobce přistupoval k jejich překladu, kdy dílo revidoval a případné změny odsouhlasil, je zřejmé, že si své dílo bedlivě chrání a nikdy neudělil souhlas s překladem díla, aniž by měl možnost případné korektury. Z uvedených skutečností má soud s odkazem na výše citovanou právní úpravu (§ 2 odst. 4, § 11 odst. 3, § 12 odst. 1 AZ) za prokázané, že žalovaná užívala neoprávněně, bez souhlasu žalobce zpracované a upravené autorské dílo žalobce, čímž neoprávněně zasáhla do autorských práv žalobce a žalobce má proto právo na ochranu před takovým zásahem.

26. K požadovanému odstraňovacímu nároku soud uvádí následující:

27. Ust. § 40 odst. 2 AZ je transpozicí směrnice 2004/48/ES o dodržování práv duševního vlastnictví, přičemž tato směrnice vymezuje princip proporcionality tak, že členské státy stanoví opatření, řízení a nápravná opatření potřebná k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví, na něž se vztahuje tato směrnice. Tato opatření, řízení a nápravná opatření musí být spravedlivá a nestranná a nesmějí být nadměrně složitá nebo nákladná, nesmějí obsahovat nerozumné lhůty ani nesmějí mít za následek bezdůvodná zdržení. Tato opatření, řízení a nápravná opatření musí být rovněž účinná, přiměřená a odrazující a musí být používána způsobem, který zabraňuje vzniku překážek právně dovoleného obchodu a poskytuje záruky proti jejich zneužití (čl. 3 směrnice 2004/48/ES). Tato evropská směrnice dále, že "při posuzování žádosti o nápravná opatření se přihlíží k úměrnosti mezi závažností porušení a nápravnými opatřeními, jakož i k zájmům třetích osob" (čl. 10 odst. 3 směrnice 2004/48/ES). Princip proporcionality je tak zdůrazněn v tom směru, že je třeba přihlížet nejenom k míře závažnosti porušení práva, ale i k zájmům třetích osob.

28. Převedeno do souzené věci shora uvedené znamená, že požadavek na uložení odstraňovací povinnosti je třeba posoudit v tom směru, zda nárokovaná odstraňovací povinnost respektuje zásadu proporcionality (přiměřenosti), kdy je třeba posoudit přiměřenost odstraňovací povinnosti v podobě stažení z trhu jak ve vztahu k posouzení objektivní možnosti takovou povinnost splnit, ale i proporcionalitu mezi újmou žalobce, která vznikla neoprávněným zásahem žalované, a újmou žalované, která by jí splněním navrhované odstraňovací povinnosti mohla vzniknout.

29. Vzhledem k tomu, že žalovaná zasáhla do autorských práv žalobce, přestože si jeho autorských práv byla vědoma, neupustila od tohoto zásahu ani poté, co byla žalobcem vyzvána ke zdržení se tohoto zásahu a v zásahu do autorských práv žalobce i přes probíhající soudní řízení stále pokračuje, shledal soud důvodným jak požadovaný nárok odstraňovací, tak i zdržovací, neboť s ohledem na chování žalované nelze případné opakování zásahu vyloučit. Soud má za to, že se nejedná o nepřiměřený požadavek, který by žalovaná nebyla schopna splnit, když sama žalovaná

dokládala, že se jejího odvozeného díla prodaly pouze nižší stovky, uvedený požadavek proto s ohledem na intenzitu zásahu do autorských práv žalobce soud za nepřiměřený nepovažuje. Soud proto uložil žalované povinnost jak zdržet se propagace, nabídky, distribuce a prodeje knihy *[Název 2],* tak i povinnost stáhnout z trhu a zničit všechny výtisky této knihy.

30. Co se týká požadovaných satisfakcí, má soud za to, že vzhledem ke zcela flagrantnímu zásahu do autorských práv žalobce vydáním nedovoleného překladu díla žijícího autora, je na místě přiznat žalobci zadostiučinění ve formě omluvy za zásah do jeho autorských práv. Soud přiznal omluvu pouze za zásah do autorských práv žalobce, neboť žalobce pouze z uvedeného titulu omluvu požadoval. Požadovaná omluva za poškození pověsti žalobce rámec autorského práva jednak přesahuje, jednak v řízení nebylo poškození pověsti žalobce v souvislosti s vydáním díla žalované prokázáno, když jak z výpovědi žalobce, tak i slyšených svědků jednoznačně vyplynulo, že žalobce svým včasným zásahem distancováním se od díla žalované zabránil zásahu do jeho pověsti v katolických kruzích a rovněž i vztahy bratrstva k římskokatolické církvi jsou nadále dobré a nebyly poškozeny. Z uvedených důvodů soud upravil požadovanou omluvu tak, že jí vyhověl pouze částečně v rozsahu zásahu do autorského práva, ve zbývajícím rozsahu byla omluva zamítnuta.

31. K požadovanému zadostiučinění v penězích soud uvádí, že aby mohlo být shledáno, že v daném případě nepostačuje k odčinění újmy pouze omluva, muselo by se jednat o zásah značné intenzity. Soud má za to, že žalovaná sice do autorských práv žalobce jednoznačně zasáhla, na druhou stranu tímto zásahem nedošlo k hrubému zkreslení díla, které by mělo za následek poškození žalobce v očích veřejnosti. Sám žalobce pak uvedl, že dílo nijak komerčně nevyužívá, svolení k překladu do dalších jazyků uděluje bezplatně, případná finanční satisfakce by proto nenahrazovala částečně ani újmu materiální. Vzhledem k tomu, že žalobci dle jeho tvrzení nejvíc vadí, že je s knihou žalované spojován, když tato kniha obsahuje pasáže, se kterými nesouhlasí, považuje soud za odpovídající právě zadostiučinění ve formě omluvy, které je schopné újmu žalobce dostatečným způsobem odčinit. Z uvedeného důvodu soud shledal nárok na požadované finanční zadostiučinění jako nedůvodný a žalobu v této části zamítl.

32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 o. s. ř. tak, že přiznal žalobci, jenž byl v řízení částečně úspěšný, nárok na částečnou náhradu nákladů řízení, a to dle poměru úspěchu a neúspěchu ve věci. Žalobce byl úspěšný v nároku zdržovacím, odstraňovacím a zadostiučinění ve formě omluvy, naopak neúspěšný byl v části požadovaného finančního zadostiučinění. Úspěch žalobce tudíž činí 75 %, neúspěch 25 %, žalovaná je proto povinna zaplatit žalobci 50 % jeho nákladů. Tyto náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 8 506 Kč a náklady právního zastoupení dle § 9 odst. 3 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Advokátní tarif za 7 úkonů právní služby á 3 700 Kč (převzetí a příprava, předžalobní výzva, sepis žaloby, replika k vyjádření žalované, 3 x účast na jednání), 7 režijních paušálů á 450 Kč, cestovné k jednání soudu ve výši 3 021 Kč, 3 021 K a 3 040 Kč, 3 x náhrada za promeškaný čas 3 x 12 půlhodin, tj. 3 x 1 800 Kč. Hotové výdaje žalobce činí cestovné k jednání dne 17. 12. 2025 ve výši 1 955 Kč. Celkem tak náklady řízení žalobce činí 53 993 Kč, žalovaná je povinna zaplatit žalobci 50 % jeho nákladů, tj. částku 26 996,50 Kč.

33. Ve výrocích VII. a VIII. pak soud rozhodl o nákladech státu. Tyto náklady jsou tvořeny svědečným přiznaným svědkovi Mgr. Aleši Haklovi ve výši 3 217,87 Kč. I o těchto nákladech rozhodl soud dle poměru úspěchu a neúspěchu ve věci, tj. uložil žalobci povinnost zaplatit státu 25 % těchto nákladů, tj. částku 804,48 Kč a žalované 75 % těchto nákladů, tj. částku 2 413,39 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozhodnutím splněna včas a řádně, lze se jejího splnění domáhat návrhem na výkon rozhodnutí, popř. návrhem na nařízení exekuce.

V Praze dne 2. února 2026

Mgr. Lucie Vobrová, v.r.
soudkyně